

dini præstat, quoties naturæ beneficio tempestive apertæ aut qualitate noxiū humorem aut quantitate gravantem deponunt. Quod enim utile est, id aureum subinde vocare solent; *Actius L. 14. cap. 5.* definit affectum hunc, quod sit dilatatio quædam locorum infide facta, vasis quibusdam istis apertis & progressu temporis callosioribus factis. Venæ, per quas sanguis fluit, in ano sitæ sunt: & dividuntur in internas & externas. Internæ vocantur, quæ sunt superiores & ad interiorem intestini recti partem locatæ sunt. Exteriores sunt inferiores recti intestinii finem amplexantes. Internores sunt soboles venæ portæ, & oriuntur à ramo mesaraico sinistram mesenterij partem potissimum intercurrente, qui recto continuatur, exorrectus est: Venæ hæ perforant communem medianque recti tunicam & variis ramulis inter rugosam & hanc terpunt. Externæ à venæ cavæ ramo hypogastrico per musculum cingentem intestinum rectum disperguntur. Per dictas has venulas sanguis expurgari solet, qui dicitur hæmorrhoidalis, quod alias circulationis legi minus respondet: quandoquidem arteriæ sanguini advehendo ad partes, venæ autem ipsi revehendo dicatae sunt. Verum enim vero secus hic obtinet in statu, qui est præter naturam, nam opus non est, ut sanguinis effluxus ita contingat sicuti affluxus ad partes naturalis per arterias. Et vero simillimum est, maximam partem, vtut non omni tempore in hæmorrhagiis venarum ora recludi eò, quod solæ venæ videantur ad extrema partium hiare arteriarum finibus per venas conjunctis. Confirmat hanc sententiam & modus fluendi, qui non fit per

A 3

fal-